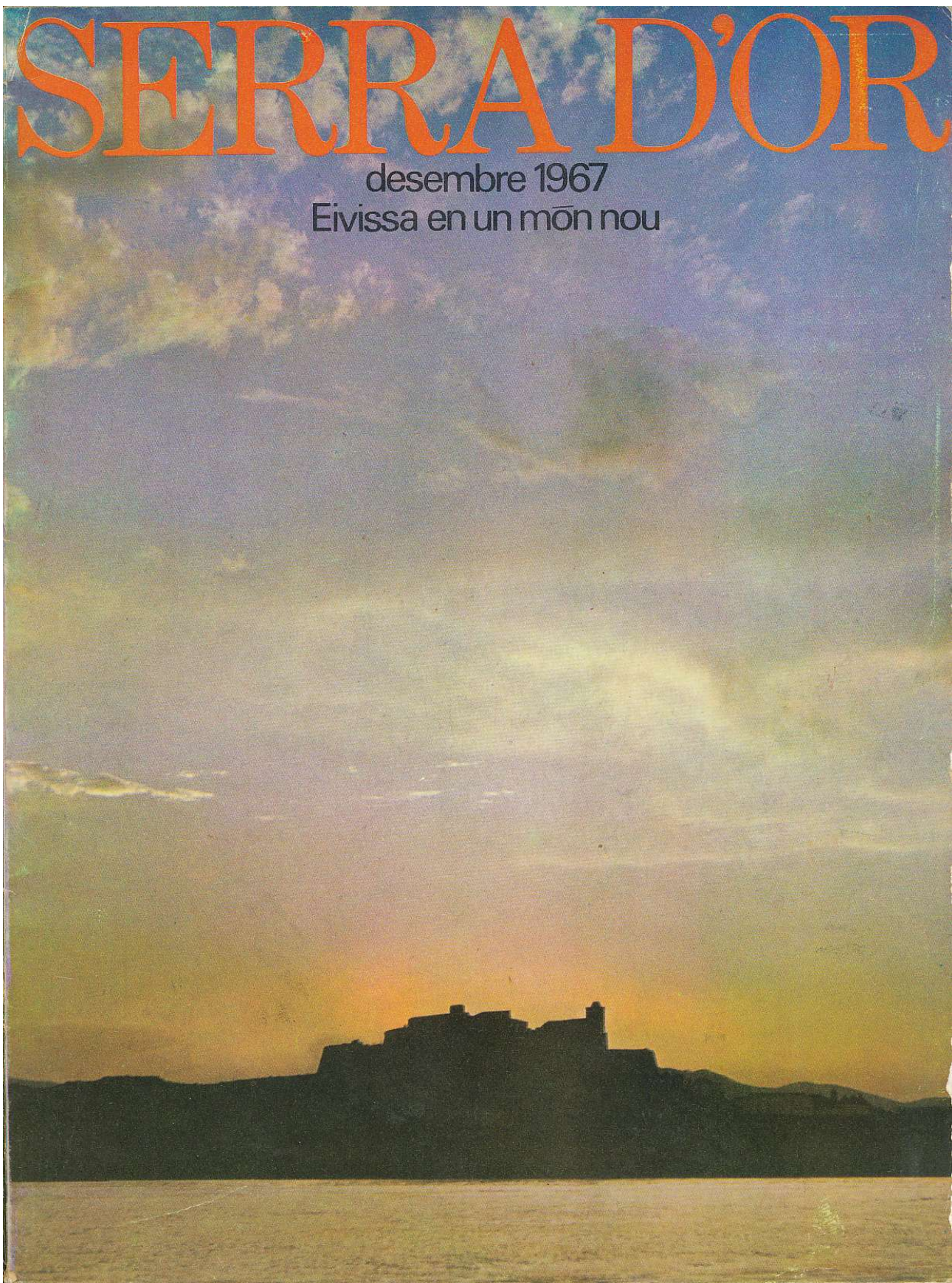

SERRA D'OR

desembre 1967
Eivissa en un món nou

Una càtedra de

nes, que la Uni-
hagi implantat
sos universitaris.
de plantejar-nos
que comporten, i
etud per als ma-
l que és i el que
tat.

greu ve donada
estiguin per ara
letres. Si fins ara
acions università-
la resistència dels
ls fills — i sobre-
diar a «fora Ma-
risc de veure cla-
ques contrariades
an que el noi — i
udii Lletres «per-
ulma». (En canvi,
una de les voca-
fins ara eren des-
«perquè són més
en més diners».)
estudis d'ací amb
es i els primers
es branques. Les
en marxa, i sem-
esperances.

oblema no queda-
t universitari no
ls professors i els
leques, seminaris,
its complementà-
cte, tot està per

No sols per als
cara per als pro-
ara en l'escassa
sicions convocades
fessors Agregats
arcelona «que en-
Fa poques ganes
ura prova d'unes
sap que en cas
l'obligació de de-
sposarà de biblio-
alumnat de cura
ra de l'especialit-
les seves classes
anar a cercar a
horitzons que ací
irin aquestes cir-
ssors que vinguin
rçosament «ocells
a majoria dels qui
i que allí hi ha

Mallorca necessita
ri, i que cal crear-
elona respondrà a
ap i Casal de les
ia i ens ajudarà a
itat de la manera
Mentrestant, ale-
quests seixanta i
rimer de Filosofia
llusió i de «ganes
just començat el
t un cicle de con-
esser molt inte-
IOLL.

D'una manera formal, mai no hi ha hagut càtedra de llengua catalana a la Universitat de València. Si no n'estic mal informat, pels volts de l'any 20, van establir-s'hi unes classes més o menys regulars, em penso que a càrrec del P. Lluís Fullana, però no tardaren a ésser suprimides per disposició del govern Primo de Rivera. Aquella «càtedra», en realitat, no era sinó un expedient para-acadèmic, d'iniciativa marginal a la Casa, i que només tenia d'«universitària» la seva ubicació. Ignoro si després del 1931 s'intentà alguna altra cosa. Em sembla que no. El 1954, a la Facultat de Filosofia i Lletres, van crear-se uns «Cursos de llengua i cultura valenciana», regits pel professor Manuel Sanchis Guarner, que després han estat integrats, com a cursat monogràfic de caràcter voluntari, a la Secció de Filologia Moderna de la mateixa Facultat. Probablement, no s'han produït més temptatives de vincular l'estudi de l'idioma del país a la nostra màxima Institució docent. Per llur banda, els estudiants han organitzat sovint, i continuen organitzant, per llur compte, lliçons de gramàtica.

Fet i fet, la «indiferència» dels Claustres envers la llengua del poble respon a una situació general de la societat valenciana, o almenys de les seves classes dirigents: situació caracteritzada per una suma de desistiments col·lectius que no cal especificar ací. Potser el predomini del professorat foraster n'agreuja l'abstenció. En tot cas, la Universitat valentina no sempre s'ha distingit per la voluntat d'identificar-se amb els interessos i amb els problemes autèntics de l'àrea social on s'insereix, ni de projectar-s'hi. L'activitat personal — científica, és clar — d'alguns cate-dràtics podria ésser citada com a excepció eminent. Però no passava d'excepció. Convé dir, tanmateix, que, en els últims temps, s'hi adverteixen canvis importants. Els cursos del professor Sanchis Guarner ja en van ésser un principi, i alguns notables esforços posteriors ho confirmen. De tota manera, l'idioma encara no se n'ha beneficiat gens.

Probablement, ha contribuït força a la postergació de la llengua — a part d'altres factors de base — el fet que a la Facultat de Filosofia i Lletres de València no hagi existit una Secció de Llengües Romàniques, per exemple. Una Secció de Romàniques, sens dubte, hauria hagut d'incloure, per necessitat objectiva, si més permessa l'expressió, una càtedra de català: a la curta o a la llarga, com s'ha esdevingut a la Universitat de Barcelona. Si més no, haguera estat imprescindible una forma o altra d'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes. No ha estat així, ni resulta visible que ho pugui ésser en un terme immediat. I és una llàstima. Des d'un punt de vista pràctic, i no solament català, la conveniència d'aquesta Secció a València es fa evident al més elemental examen. Un frag-

ment català a València La fac

ment considerable de la història de la literatura espanyola, i el bloc més decisiu de la història de la literatura catalana medieval, *pertanyen* al País Valencià, i és ací on radiquen els fons de documents i de llibres a partir dels quals la investigació començaria a ésser efectiva. Unes càtedres adequades i l'expansió de seminaris i d'estímuls inherents hagueren estat profundament útils.

Pel que fa als estudis catalans, en concret, i més en concret encara pel que fa als estudis valencians, l'erecció d'una càtedra que assumeixi l'ensenyança de l'idioma autòcton i de la cultura a ell lligada, és d'una urgència total. A través seu podria sorgir un treball de recerca i d'anàlisi, rigorós en el plantejament, que, respecte a la tradició literària local, fos un equivalent del que ha estat fet i es fa de cara als altres aspectes del passat valencià a la Secció d'Història. Poc o molt, la història valenciana — història *stricto sensu* — té a hores d'ara una estimable densitat bibliogràfica, a la qual no ha estat aliena, precisament, l'acció orientadora o incitadora de la Universitat. La història de la llengua i de la literatura del País Valencià, per contra, a penes ha tingut oportunitats tècniques i «institucionals» per a desenvolupar-se com cal. Si bé ho mirem, en aquest sector, les contribucions més sòlides, i en molts punts les úniques, ens vénen de Barcelona. I des de Barcelona no es pot fer tot, ni allò que s'hi fa es pot fer sempre bé: la cosa és òbvia.

Tinc entès que, ara, justament ara, la Facultat de Filosofia i Lletres de València tracta d'instaurar la càtedra que tant necessitem. Si la sol·licitud al Ministeri corresponent ja és en tràmit, o no, no puc assegurar-ho. Sembla que, en uns projectes de reestructuració de plans i assignatures, entraria el d'introduir-hi el català: llengua i literatura. Valdria la pena que la notícia fos exacta. I valdria la pena que, per una vegada, la bona intenció no es frustrés per malentesos o absurditats de nomenclatura: «catalana», «valenciana», tant se val, la llengua i la literatura *en qüestió* és una i la mateixa. És trist d'haver-ho de témer, això, encara avui: que els malentesos i les absurditats puguin ésser un obstacle «previ». La Facultat de Filosofia i Lletres ens ha donat, ens dona, i ens donarà, de segur, un contingut notable de papers eficaços sobre història política i social, sobre història de l'art, sobre etnografia, sobre geografia, sobre arqueologia, del País Valencià. En aquest repertori, però, hi ha dos buits dolorosos: la llengua i la literatura. Mentre no seran coberts, tota la resta pecarà d'insuficient, d'incompleta, d'inintelligible. Si la Universitat de València vol ésser vertaderament «de València», ha d'esforçar-se per «obtenir» la càtedra que — ai! — encara li falta. — JOAN FUSTER.

La inaugurac
any escolar,
de Teologia,
cional en la
i també en l
la promesa d
riquidores q
endavant, so
cies, caldrà
detinguda i
que ja repre
cions marcad
que es pode
només de de
antecedents i
respon, en p
per molts cor
també, per l
rerament sob
nosaltres tan
tra fe, en sin
versals d'avi
tuna — és el
una institució
rigor acadèm

La Congrega
Universitats
del Seminari
coneixement
ca de Teolog
estudi elabor
l'any 1957, q
nificació d'ag
toris espanyo
zones entorn
septentrional,
ris de Burgos
amb la Facul
una de centr
Salamanca, o
que, des de fe
ven a Comilla
no ben deli
nord-est — i
territoris de l
una Facultat

De fet, aquest
una actitud n
qualsevol nov
prestigi, hom
ció d'aquests
tava també de
— almenys e
no solament a
seglars que l
tats anteriors
cepcions, o c
encara més ta
estudiants d'a
primeres hi i
les de Comilla
darrerament,
L'últim prece
de Tarragona,
1981, en què
romana impo
amb més est
altres, n'hi h
aquí, la que
raval de Jesú
i que, després
lladaven de
Vallès el 1949
tat de Filoso